

rozsudku, že se četník viděl nucen upustiti od výkonu zvláště, an jedinou příčinu tohoto jeho rozhodnutí spatřuje i rozsudek zřejmě v tom, že mu obžalovaný, když se strážmistr pokoušel dáti mu na ruce řetízky, po dvakráte silou ruku vytrhl (a při tom vždy couvl). Nevyžaduje-li se však ke skutkové podstatě zločinu podle § 81 tr. zák. ani, by úřední nebo služební výkon vrchnostenské osoby byl skutečně zmařen, nýbrž je-li zločin spáchán i dokonán bez rozdílu, zda bylo dosaženo cíle pachatelem zamýšleného čili nic (rozh. č. 2612, 2653, 2696, 2724, 2799, 2932 sb. n. s.), může o skutkovou podstatu řečeného zločinu tím spíše jíti v souzeném případě, ana se vrchnostenská osoba i podle rozsudku viděla nucen upustiti od služebního výkonu právě pro jednání obžalovaného. Pokud jde o zákonný pojem skutečného násilného vztažení ruky, odpovídá mu každý čin, podniknutý s vynaložením tělesné síly a značící odpor, směřující přímo neb i jen nepřímo proti některé z osob, chráněných ustanovením § 68 tr. zák. Pouhý trpný odpor sice nestačí, nezáleží však na tom, jakým způsobem pachatel použil fyzického násilí proti vrchnostenské osobě (rozh. č. 2612, 2653, 2740, 2799, 3182, 3309 sb. n. s.). Již z tohoto hlediska, podle něhož stačí k založení skutečného násilného vztažení ruky dokonce i jednání, směřující proti vrchnostenské osobě jen nepřímo, sluší přisvědčiti zmatečnické stížnosti pokud dovozuje, že rozsudkem zjištěné jednání obžalovaného — dvojí vytrhnutí ruky silou z rukou četníka, pokoušejícího se dáti mu na ruce řetízky, je přímým násilím na četníku, slovy zákona řečeno, skutečným násilným vztažením ruky ve smyslu § 81 tr. zák. Rozsudek, neshledav v jednání obžalovaného skutkovou podstatu zločinu podle § 81 tr. zák. již po stránce objektivní, nezabývá se arci vůbec otázkou, zda je jeho skutková podstata naplněna též ve směru subjektivním, nezjišťuje zejména úmysl obžalovaného, by jeho jednáním byl zmařen služební výkon četnického strážmistra Aloisa V-a, aniž ovšem úmysl ten vylučuje. Než přes to nelze upříti zmatečnické stížnosti oprávnění, pokud uplatňujíc důvod zmatku podle čís. 5 § 281 tr. ř., vytýká rozsudku neúplnost proto, že v rozhodovacích důvodech není zmínky o svědeckém údaji četnického strážmistra V-a, který by mohl poukazovati na onen úmysl obžalovaného, podle něhož obžalovaný začal ihned, když mu strážmistr chtěl dáti řetízky, zpupně slovy: »Dejte mi to s očí, jděte ode mne, neprovokujte mne, já si řetízky nedám dát.«

Čís. 3668.

Pokud jest dohledu hostinského svěřena (§ 132 tr. zák.) mladistvá kuchyňská učednice, přijatá do učení jeho manželkou.

I když pro pojem svěřený ve smyslu § 132 tr. zák. přichází v úvahu vedle duševní a mravní nedospělosti svěřené osoby i její tělesná nedospělost, není stanovena v § 132 tr. zák. určitá hranice věková; neplatí tu věková mez § 20 čís. 2 zákona o pohlavních nemocech.

Zákonná ustanovení § 132 tr. zák. a § 20 čís. 2 zák. o potírání pohlavních nemocí sledují různé cíle; ono postihuje zneužití důvěry proti

osobě podléhající vedení pachatele, účelem ochrany tohoto je mravní vývin nedospělých osob.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1929, Zm I 502/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečné stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 28. března 1929, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro zločin nedokonaného svedení ke smilstvu podle §§ 8, 132, III. tr. zák. — a odsouzen jen pro přestupek proti bezpečnosti těla podle § 431 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a věc vrátil na soud první stolice, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a rozhodl.

Důvody:

Nalézací soud zjistil sice, že obžalovaný podnikl na patnáctileté Marii K-ové, která se učila vařit v kuchyni jeho hostinské živnosti, smilné činy, neshledal však v jeho jednání zločin podle §§ 8, 132 III. tr. zák., jak bylo žalováno, ani přestupek § 516 tr. zák., nýbrž jen přestupek podle § 431 tr. zák., a to proto, že Marie K-ová nebyla svěřena dozoru obžalovaného, poněvadž nebyla zaměstnána v jeho domácnosti, nýbrž jen v kuchyni hostinské živnosti, nad níž si vyhradila dozor manželka obžalovaného, která prý vede kuchyni zcela odděleně od druhé části živnosti (hostince), takže i účty kuchyně se vedou samostatně a obžalovanému nikdy nepříslušel dozor nad kuchyní a nad jejím personálem; proto nebylo prý osobního poměru podřízenosti a nadřízenosti, ani styku mezi obžalovaným a Marií K-ovou. Proti tomu uplatňuje zmatečnou stížnost státního zastupitelství podle čís. 5 § 281 tr. ř. právem, že rozsudek jest neúplný, ježto nepřihlíží k některým okolnostem, závažným pro posouzení otázky svěřeni ať faktického ať výslovně ujednaného, které byly předmětem jednání při hlavním přelíčení. Pomíjí mlčením, že podle udání svědkyně Alžběty S-ové byl obžalovaný nájemcem hostince, svědkyně jen vedoucí silou; že se o hostinec stará muž, o kuchyni ona (nikoliv že ji vede odděleně a samostatně, jak praví rozsudek v rozporu se seznáním svědkyně); svědkyně udala sice, že kuchyně a hostinec účtují zvláště, ale tvrdila také, že obžalovaný dohlíží na účty v kuchyni. Již z tohoto seznání lze souditi, že nejde o dva podniky, zejména ne o samostatný a oddělený podnik kuchyně, v níž by obžalovaný jako nájemce a podnikatel celé živnosti vůbec neměl co činiti. Rozsudek přehlíží i výpověď svědkyně Marie K-ové, z níž jde najevo, že se s obžalovaným majitelem živnosti jako kuchyňská uřednice stýkala a dokonce pod jeho dozorem konala práce; udalať, že s ním šla na půdu pro kávu a že s ním pracovala ve sklepě. Kdyby byl soud podle své povinnosti přihlédl k těmto okolnostem, byl by snad dospěl k jinému přesvědčení, než které vyslovil v rozsudku, že totiž mezi obžalovaným a Marií K-ovou nebylo osobního služebního poměru ani styku, poněvadž obě řečená svědecká seznání mohou svědčiti opaku. Poněvadž jde o mladistvou dívku, potřebující

dozoru a ochrany v ohledu mravním, nebylo by lze popřít povinnost obžalovaného, by na ni dohlížel, jakmile by bylo zjištěno, že Marie K-ová byla i k obžalovanému jako nájemci a podnikateli živnosti, v níž byla přijata do učení sice manželkou obžalovaného, ale v jeho přítomnosti a s jeho souhlasem a dokonce u něho bydlela, v poměru závislosti a podřízenosti a byla také s ním v častém styku, tedy tu byly okolnosti, z nichž již podle všeobecných pravidel a životních názorů měl obžalovaný povinnost bdít nad jejím mravním chováním a nad její pohlavní neporušeností, i kdyby mu nebyla k dohledu svěřena výslovně.

Než hlavní přelíčení přineslo najevo i okolnosti, z nichž lze po případě souditi, že Václav K., přiváděje dceru do učení, svěřil ji pod dozor obžalovaného. Tak udal tento svědek v přípravném vyhledávání, že, když dcera nastupovala do učení, žádal obžalovaného výslovně, by na ni dohlížel, by se jí v mravním ohledu nic nepříhodilo. Tato výpověď svědkova byla při druhém a posledním hlavním přelíčení, v němž bylo před tímž soudním sborem pokračováno a výsledky dosavadního řízení byly opakovány, dokonce výslovně přečtena a stala se tak složkou oné průvodní látky, k níž nalézací soud měl pro její závažnost podle § 258 a čís. 5 § 281 tr. ř. přihlížeti. Kromě toho udal řečený svědek při prvním hlavním přelíčení, — což zmateční stížnost rovněž uplatňuje —, že jednal se ženou obžalovaného, ale pak také s obžalovaným samým a že mu svou dceru předal; posléze seznal při posledním hlavním přelíčení toto: »Ich lies den Herrn, der Pächter ist, rufen und als dieser kam, stellte ich mich als Vater vor . . . und sagte, dass sie 16 Jahre alt wird . . . ich sagte, dass man Sorge haben muss wegen eines solchen Kindes und dass sie hier doch gut untergebracht sein wird. Darauf hin sagte der Angeklagte, »haben Sie keine Sorgen, da kümmert sich schon meine Frau.« Tyto důležité okolnosti, které by mohly dopouštěti závěr, že Marie K-ová byla otcem svěřena dohledu obžalovaného dokonce i výslovně, pominul soud zcela mlčením. Tím se stal rozsudek neúplným a zmatečným ve výroku o rozhodné okolnosti, což zmateční stížnost právem vytýká. Snažil-li se obhájce obžalovaného v odvodu na zmateční stížnost poukazem na ustanovení § 20 čís. 2 zák. o pohlavních nemocech dokázati, že i pro dosah § 132 III. tr. zák. platí věková mez sváděné osoby pod šestnácti lety, přehlédl jednak, že § 132 III. tr. zák. — i když pro pojem svěřený přichází v úvahu vedle duševní a mravní nedospělosti svěřené osoby i její tělesná nedospělost — není stanovena určitá hranice věková, jednak si neuvědomil, že ona zákonná ustanovení sledují různé cíle. Kdežto § 132 III. tr. zák. postihuje zneužití důvěry, kterého se pachatel dopouští proti osobě, podléhající jeho vedení, je účelem ochrany § 20 zák. o pohlavních nemocech mravní vývin nedospělých osob (sb. n. s. č. 3252). Pokud se obhájce pokoušel dovoditi, že skutkové okolnosti, o něž zmateční stížnost opírá výtku neúplnosti rozsudku podle čís. 5 § 281 tr. ř., nejsou způsobilé zvrátiti opodstatněnost dosavadního přesvědčení nalézacího soudu, musí tato snaha zůstat bez úspěchu, zvláště ano o tom nelze s konečnou platností rozhodnouti v rámci tohoto řízení zrušovacího; posouzení to jest naopak po rozumu §§ 258 a 288 čís. 3 tr. ř. vyhrazeno jen soudu nalézacímu, jenž jedině je oprávněn činiti skutková zjištění. Pro příznivé vyřízení

zmateční stížnosti stačí, že v rozsudku nedošly výslovného hodnocení a rozboru skutečnosti, jimž nelze na prvý pohled odepřít závažnost a způsobilost vykonati buď o sobě nebo v souvislosti s ostatními výsledky průvodními vliv na přesvědčení soudu. Zmateční stížnost je proto důvodná, protože bylo rozsudek zrušiti a uznati, jak se stalo.

Čís. 3669.

Pod ustanovení § 128 tr. zák. spadá každé za účelem pohlavního ukojení předsevzaté zneužití těla dítěte; netřeba, by ho bylo zneužito pohlavním údem, nebo naopak, pokud jde o jeho vlastní pohlavní úd, nýbrž stačí, bylo-li pachatelem k podráždění jeho pohlavní smyslnosti zneužito i některé jiné části těla dítěte, třebaš oděvem zakryté.

Předpis § 128 tr. zák. chrání proti pohlavnímu zneužití jednak děti ve věku pod 14 let, jednak osoby bezbranné nebo v bezvědomí.

Děti nedosáhnoucí věku 14 let jsou účastny ochrany § 128 tr. zák. bez rozdílu (stejně jako podle § 127 tr. zák.) tak, že ona skutková podstata je dána i když dítě pohlavní použití svého těla trpělo, proti němu nic nemámítalo, ba i když s ním výslovně souhlasilo.

Subjektivní skutková podstata podle § 128 tr. zák.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1929, Zm I 203/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po neveřejném ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 9. února 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zprznění podle § 128 tr. zák. a přestupkem proti veřejné mravopočestnosti podle § 516 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Jednání, pořádné rozsudkem skutkové podstatě zločinu zprznění ve smyslu § 128 tr. zák. spočívalo podle jeho zjištění v tom, že obžalovaný sahal sedmileté Ruth Sch-ové na nahé přirození, že leže sám na znaku, si ji dával na tělo (měl ji na sobě položenou) tak, že se břichem sebe navzájem dotýkali, že si potom klekl a se svým tělem dotýkal zadní části těla děvčete jako při souloži, byl totiž přední částí těla přitisknut k jeho zadnici a konal při tom po dobu 2 až 3 minut pohyby jako při souloži.

Zmateční stížnost je v nepravu, pokud vytýká, že se nalézací soud ani při výslechu obžalovaného ani v rozsudku nezabýval ohledně zločinu zprznění otázkou jeho subjektivního zavinění a nezjistil, že obžalovaný měl zlý úmysl, požadovaný zákonem k subjektivní skutkové podstatě řečeného zločinu. Zjišťujeť rozsudek výslovně, že obžalovaný zneužil sedmileté Ruth Sch-ové oním způsobem, tedy jiným způsobem, než jest uveden v § 127 tr. zák., pro ukojení svých chlipných chťíčů, toto jeho zjištění pak stačí k opodstatnění zlého úmyslu obžalovaného tím spíše, an se obžalovaný podle předchozího zjištění rozsudkového zašel před tím do lesa vymociti, při čemž si třel pohlavní úd rukou, načež, spatřiv za okamžik na